

L'AMOR SALVA

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'Evangeli d'avui ens presenta la característica més notable de Jesús, la gran novetat que ha introduït en la història. És la novetat del perdó en nom de l'amor, en comptes de la condemna en nom de la Llei. És la mirada plena de tendresa i de compassió vers una dona angoixada, humiliada i maltractada, que els fariseus han portat davant de Jesús, acusada de pecat, i que, segons la Llei, ha de morir. Jesús no nega la realitat del seu pecat, però guarda silenci. ¿És aquest el darrer judici de Déu sobre aquesta dona? No. Déu, el seu Pare, el Déu de la vida, compassiu i benigne, ple de misericòrdia, mai no tanca les portes al qui ha obrat el mal, sempre obre noves possibilitats. Jesús deixa el judici a Déu, que no vol la mort del pecador sinó que es converteixi i que visqui.

Jesús té una comprensió dels fets molt més profunda que la dels escribes i fariseus. Ell coneix el que hi ha al fons del seu cor, les seves intencions i la seva vida, que en nom de la Llei li reclamen una resposta per poder-lo acusar, per això provoca una situació que els obliga a enfrontar-se amb la seva consciència, perquè també vol salvar-los, també ells necessiten perdó i misericòrdia, i els diu: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres». «Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells». Jesús no exclou ningú del seu amor, però reconèixer la pròpia realitat i la pròpia feblesa és la condició perquè el Senyor pugui vessar el seu amor i el seu perdó.

Es quedaren sols Jesús i la dona, la misèria davant la misericòrdia, comenta sant Agustí. «Dona, ningú t'ha condemnat? Ningú, Senyor. Tampoc jo no et condemno, ves-te'n i d'ara endavant no pequis més». La vida nova d'aquella dona comença a partir de la mirada de Jesús, una mirada plena de respecte, de compassió, de perdó. Aquesta mirada la convida a creure que li és possible iniciar una altra manera de viure. Comença a fer-se realitat la profecia de Jeremies que hem llegit avui a l'Eucaristia: «Estic a punt de fer una cosa nova, que ja comença a néixer, no us n'adoneu?». És un anunci de la Pasqua.

És la victòria del bé, de l'amor i del perdó, per damunt del mal, l'odi i la mort. Sentir-se perdonat fa renéixer la vida i l'esperança, tot ho renova. Déu no condemna, són els homes, les pròpies pors o la pròpia consciència el que ens condemna. Només l'amor que no judica ens allibera de les nostres defenses i les nostres pors i ens dona una sensació meravellosa de llibertat.

Davant la bondat i la misericòrdia de Déu que Jesús ens fa present, és fàcil reconèixer el pecat, la pròpia feblesa i la distància immensa que hi ha entre la nostra manera d'obrar i el projecte d'amor que Ell té per a cadascun de nosaltres. Aquest reconeixement, lluny d'allunyar-nos d'Ell, provoca una gran admiració i acció de gràcies, i és l'impuls que ens fa començar de nou cada dia: avui començo una vida nova, puc dir cada matí, sense posar mai límits a la seva misericòrdia.